

ВІПРОК

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

02 червня 2026 року Ілутетрівський районний суд м. Дніпра у складі:

головуючої - судді ОСОБА_1 ,
при секретарі - ОСОБА_2

розглянувши у закритому судовому засіданні, в порядку спеціального судового провадження за відсутності обвинуваченого (in absentia), кримінальне провадження, зарєстроване в Єдиному реєстрі досудових розслідувань за № 4202222000000410 від 27.09.2022 року відносно

- **ОСОБА_3** , ІНФОРМАЦІЯ_1 , який народився у м. Братськ Іркутської області російської федерації, громадянина РФ, воїдів-заправник військової частини НОМЕР_1 Збройних Сил РФ, який зарєстрований за адресою: АДРЕСА_1 , проживає за адресою: АДРЕСА_2 , обвинуваченого у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України;
- **ОСОБА_4** , ІНФОРМАЦІЯ_2 , який народився у

м. Хабаровськ російської федерації, громадянина РФ, старший воїдів військової частини НОМЕР_1 Збройних Сил РФ, який зарєстрований та проживає за адресою: АДРЕСА_3 , обвинуваченого у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України;

за участі учасників судового провадження: прокурорів ОСОБА_5 , ОСОБА_6 , представника потерпілого ОСОБА_7 , захисників ОСОБА_8 , ОСОБА_9

ВСТАНОВИВ:

З 30 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією російської федерації проти України та окупацією частин території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої спеціальної військової операції, що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення збройних сил РФ (далі - зс РФ), інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм утворень, регулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховується владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 30(х2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії російської федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Зупинення в геополітичній відповідно до Конвенції про заборону заборони геополітичній та покарання за нього (Україна проти РФ та її)».

Відповідно до ч. 2, ст. 2 піп'якої для Женевської конвенції про захист жертв війни 1949 року, пі конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає статус війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілісної окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не потрапляє на жодний збройний стрічок.

Згідно з положеннями ст. 27 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (далі - ЖК (IV)), особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них забороняється гуманно і захистити їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від обрета та цінностей наготу.

Жінки потребують особливого захисту, зокрема, захисту від звільнення, примушення до проституції чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність.

Таким чином, відповідно до ст. 32 ЖК (IV), Високої Договірної Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосовувати будь-яких заходів, які можуть заподати фізичних страждань або принести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, каліцтва та медичні чи наукові дослідження, які не викликають потребу в лікуванні особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поведіння з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до ч. 2, ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року (далі - ДП I), заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-якій формі і в будь-якому місці такі дії, несадово від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

a) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:

a.1) вбивства;

b) знущання над людською гідністю, зокрема, приниження і образливе поведіння, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;

c) позорні вчинки будь-яку з вищезазначених дій.

Згідно до ч. 1 ст. 76 ДП I, жінки користуються особливому повагою і їм забезпечується захист, зокрема, від залякування, примусу до проституції і будь-яких інших форм непристойних посягань.

Крім того, відповідно до ст. 8(2)(b)(xxii) РС МКС, згадування, чи будь-яка інша форма сексуального насильства, яка також становить грубе порушення Женевських конвенцій, є воєнним злочином.

Збройне заохочення с. Рубіи Лиманської міської територіальної громади Краматорського району Донецької області відбулося разом із повномасштабним вторгненням РФ в Україну.

У період з середини квітня 2022 року територія вказаного вище населеного пункту почала переходити під контроль російських окупційних військ. Внаслідок цього окремі райони міста станом на середину квітня 2022 року контролювалися представниками російських окупційних військ. Громадяни російської федерації ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_3 , будучи воїдів-заправник військової частини НОМЕР_1 зс РФ, та ОСОБА_4 , ІНФОРМАЦІЯ_4 , будучи старшим воїдів військової частини НОМЕР_1 зс РФ, у червні 2022 року перебували на окупованій території, а саме с. Рубіи Лиманської міської територіальної громади Краматорського району Донецької області, тобто брали участь у вторгненні на територію України у складі російських окупційних військ та успішному виконанні своєю участю у збройному конфлікті.

Громадянина України ОСОБА_10 , ІНФОРМАЦІЯ_5 , будучи цивільною особою, одягненою в цивільний одяг, яка у складі Збройних Сил України чи інших військових формувань України не перебувала, жодної зброї не мала, участі в бойових діях не брала, до таких дій не готувалася, з початку березня 2022 року разом із своїми дітьми та цивільним чоловіком, проживала в однопов'яковому будинку, домоволодінні своїх знайомих за адресою: АДРЕСА_4 .

Так, 28.06.2022 з період з 19.00 год. до 21.00 год. (топий час не встановлено) військовослужбовці зс РФ ОСОБА_3 та ОСОБА_4 через пошкоджений паркан сусіднього домоволодіння зашли на територію підв'яз, на якому розміщувалися два житлові будинки одно- та двоповерхові, ротаційовані за адресою: АДРЕСА_4 . У однопов'яковому будинку на їїй час проживали ОСОБА_10 , її цивільний чоловік та двоє неповнолітніх дітей.

Заїшли вони на підв'яз, ОСОБА_3 , який був озброєний вогнепальною зброєю, та ОСОБА_4 побачили ОСОБА_10 , яка на той час знаходилася біля однопов'якового будинку, в якому проживала разом із сім'єю.

У військовослужбовців зс РФ виникли умісли, спрямовані на вчинення насильствних дій сексуального характеру, щодо ОСОБА_10 , яка перебувала під захистом потерпілого.

Так, ОСОБА_3 , будучи озброєним вогнепальною зброєю, разом із

ОСОБА_4 , діючи за попередньо змовою групою осіб, з метою реалізації свого злочинного уміслу повідомили ОСОБА_10 , що будуть оглядати двоповерховий будинок, який знаходиться поруч, та наказали йти за ними. Потерпіла ОСОБА_10 , розуміючи, що їй не немає вибору, виконала вимогу військовослужбовців зс РФ та вирушила за ними.

Переонавшись, що двері будинку закриті, ОСОБА_4 заіли до нього через пошкоджене вікно, яке було на першому поверсі. ОСОБА_3 проти воі потерпілого ОСОБА_10 наказав останній слідувати за ОСОБА_4 , при цьому допомагаючи ОСОБА_10 забратися на підвілля та потрапити в одну із кімнат. Одразу за потерпілою у кімнату ввійшли ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , які почали роздягати потерпілу. Не дочекавшись відповіді потерпілої, вони почали роздягати потерпілу. Після цього, військовий РФ пішли роздягати потерпілу в одній кімнаті місцевих мешканців.

Пербуваючи на першому поверсі вказаного будинку, ОСОБА_3 , з метою подолання морального опору ОСОБА_10 , гострим предметом воіди нестановили ріднину в грудну клітину потерпілого ОСОБА_10 , внаслідок чого вона відчула слабкість.

Після чого, ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , усвідомлюючи наявність міжнародного збройного конфлікту та той факт, що ОСОБА_10 є цивільною особою яка не має можливості чинити опір, та як жінка відповідно до положень ст. 27 ЖК (IV) перебуває під захистом від будь-якого зазілання на її честь, і, зокрема, захистом від згадування ч. будь-якої іншої форми посягання на її моральність, без добровільної згоди останньої, діючи за попередньо змовою групою осіб, з метою реалізації спільного злочинного уміслу, спрямованого на вчинення насильствних дій сексуального характеру, а саме задоволення статевих пристрастей та, усвідомлюючи протиприпадність їх вчинення відносно цивільної особи в умовах окупації населеного пункту, спільно заступили потерпілу на другий поверх будинку у дитячу кімнату, поклали на ліжко та сілою знімали одяг.

У подальшому з 22.00 год. до 03.00 год. 29.06.2022, діючи за попередньо змовою групою осіб, з метою вчинення насильствних дій сексуального характеру, ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , застосовуючи фізичну силу та погрози вбивством самої потерпілої ОСОБА_10 та її дітей, по черзі вчинили акти сексуального насильства на цивільною особу, яка не мала зброї, а саме: дії сексуального характеру, пов'язані з оральним, вагінальним та анальним проникненням у її тіло з використанням своїх геніталій. При цьому, ОСОБА_3 при здійсненні насильствних дій сексуального характеру души потерпілу руками. Такими діями ОСОБА_3 та ОСОБА_4 принижували честь, гідність та спричинили фізичний біль і моральні страждання потерпілої ОСОБА_10 .

Вказані дії є порушенням вимог ст. 27 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року,

ст. 75(2)(b),(c)(a),(1), ст. 76(1) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року.

Таким чином, дії обвинуваченого ОСОБА_3 виразилися у жорстокому поведінні із цивільним населенням, вчинене за попередньо змовою групою осіб, тобто у скоєні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Таким чином, дії обвинуваченого ОСОБА_4 виразилися у жорстокому поведінні із цивільним населенням, вчинене за попередньо змовою групою осіб, тобто у скоєні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Прокурор у судовому засіданні обставини, визначені в обвинувальному акті підтримує у повному обсязі, в обґрунтування винуватості обвинувачених зазначив, що подані письмові докази підтверджують протиприпадність злочинних дій ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , а кваліфікація кримінального правопорушення є правильною для того, щоб довести винуватість ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , а бо розумним сумнівом. Відтак, прокурор просив суд винести ОСОБА_3 та ОСОБА_4 винним у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України та призначити їм остаточне покарання у виді позбавлення волі строком на дванадцять (12) років.

Судовий розгляд у межах даного кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинувачених ОСОБА_3 та ОСОБА_4 (in absentia), які показув суду не надавали та будь-яких клопотань від обвинувачених на адресу суду також не надходили.

Водночас, дані кримінальне провадження здійснювався за обов'язковою участю захисника ОСОБА_3 - ОСОБА_9 , захисника ОСОБА_4 - ОСОБА_8 , які забезпечені державою у Південно-Східного міжнародного центру з надання безоплатної правничої допомоги.

Повістки про виклик обвинувачених ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , а також інформацію про вчинення певних процесуальних документів у даному кримінальному провадженні надсилалися та публікувалися відповідно до вимог ст. 323 КПК України.

Таким чином, суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову ОСОБА_3 та ОСОБА_4 належним чином повідомити про проведення відносно них досудового розслідування та здійснення судового розгляду, що порушує їхні конституційні права на захист, а також самостійно свідчать про їх наміри від ухилення від кримінальної відповідальності.

В той же час, ухвалення обвинувачення ОСОБА_3 та ОСОБА_4 від правосуддя, суд оцінює як реалізацію останніми їх невід'язного права на свободу від самотинування чи самотини (п/п. «g» п. 3 ст. 14 Міжнародного пакту про громадські і політичні права, ст. 63 Конституції України), як одну з ключових гарантій презумпції невинуватості.

Захисник ОСОБА_9 у судовому засіданні зазначив, що не мала можливості зв'язатися з обвинуваченим і з'ясувати в його правому позицію щодо пред'язленого обвинувачення. Водночас, захисник належним чином приймав участь у реалізації права на захист обвинуваченого ОСОБА_3 під час судового розгляду та висловива свої позицію з приводу вчинення справедливого судового рішення відповідно до дослідження у судовому засіданні доказів.

Захисник ОСОБА_9 у судовому засіданні зазначив, що не мала можливості зв'язатися з обвинуваченим і з'ясувати в його правому позицію щодо пред'язленого обвинувачення. Водночас, захисник належним чином приймав участь у реалізації права на захист обвинуваченого ОСОБА_4 під час судового розгляду та висловива свої позицію з приводу призначення йому підзахиного ОСОБА_4 мінімальні покарання, що передбачає санкцією ч.2 ст.28, ч.1 ст. 438 КК України.

Судом визнано загальною і таким, що не потребує доведення в межах даного кримінального провадження, що тимчасова окупація з боку російської федерації частини території України (у т.ч. с. Рубіи, м. Лиман, Донецької області), яка розпочалася із збройної агресії та повномасштабного вторгнення збройних сил російської федерації на територію України 24 лютого 2022 року, а також агресія з боку російської федерації частини території України є загальною відомою фактом, які не потребують окремого судового доведення.

У судовому засіданні потерпілого ОСОБА_10 повідомили, що під час окупації сім'я Рубіи Краматорського району Лиманської громади Донецької області у червні 2022 року мешкала в котеджному селітні разом із своєю чоловіком та двома дітьми. 27 червня 2022 року у вечірній час ОСОБА_10 разом із ОСОБА_11 перебували біля магазину «ОСОБА_10» у селі Рубіи Краматорського району Лиманської громади Донецької області. Двоє військових РФ змушували її вчинити алкогольні напої, але останні відмовилися, після чого, військовий РФ пішли роздягати потерпілу в одній кімнаті місцевих мешканців.

Після чого, ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , усвідомлюючи наявність міжнародного збройного конфлікту та той факт, що ОСОБА_10 є цивільною особою яка не має можливості чинити опір, та як жінка відповідно до положень ст. 27 ЖК (IV) перебуває під захистом від будь-якого зазілання на її честь, і, зокрема, захистом від згадування ч. будь-якої іншої форми посягання на її моральність, без добровільної згоди останньої, діючи за попередньо змовою групою осіб, з метою реалізації спільного злочинного уміслу, спрямованого на вчинення насильствних дій сексуального характеру, а саме задоволення статевих пристрастей та, усвідомлюючи протиприпадність їх вчинення відносно цивільної особи в умовах окупації населеного пункту, спільно заступили потерпілу на другий поверх будинку у дитячу кімнату, поклали на ліжко та сілою знімали одяг.

У подальшому з 22.00 год. до 03.00 год. 29.06.2022, діючи за попередньо змовою групою осіб, з метою вчинення насильствних дій сексуального характеру, ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , застосовуючи фізичну силу та погрози вбивством самої потерпілої ОСОБА_10 та її дітей, по черзі вчинили акти сексуального насильства на цивільною особу, яка не мала зброї, а саме: дії сексуального характеру, пов'язані з оральним, вагінальним та анальним проникненням у її тіло з використанням своїх геніталій. При цьому, ОСОБА_3 при здійсненні насильствних дій сексуального характеру души потерпілу руками. Такими діями ОСОБА_3 та ОСОБА_4 принижували честь, гідність та спричинили фізичний біль і моральні страждання потерпілої ОСОБА_10 .

Вказані дії є порушенням вимог ст. 27 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ст. 75(2)(b),(c)(a),(1), ст. 76(1) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року.

Таким чином, дії обвинуваченого ОСОБА_3 виразилися у жорстокому поведінні із цивільним населенням, вчинене за попередньо змовою групою осіб, тобто у скоєні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Таким чином, дії обвинуваченого ОСОБА_4 виразилися у жорстокому поведінні із цивільним населенням, вчинене за попередньо змовою групою осіб, тобто у скоєні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Прокурор у судовому засіданні обставини, визначені в обвинувальному акті підтримує у повному обсязі, в обґрунтування винуватості обвинувачених зазначив, що подані письмові докази підтверджують протиприпадність злочинних дій ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , а кваліфікація кримінального правопорушення є правильною для того, щоб довести винуватість ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , а бо розумним сумнівом. Відтак, прокурор просив суд винести ОСОБА_3 та ОСОБА_4 винним у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України та призначити їм остаточне покарання у виді позбавлення волі строком на дванадцять (12) років.

Судовий розгляд у межах даного кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинувачених ОСОБА_3 та ОСОБА_4 (in absentia), які показув суду не надавали та будь-яких клопотань від обвинувачених на адресу суду також не надходили.

Водночас, дані кримінальне провадження здійснювався за обов'язковою участю захисника ОСОБА_3 - ОСОБА_9 , захисника ОСОБА_4 - ОСОБА_8 , які забезпечені державою у Південно-Східного міжнародного центру з надання безоплатної правничої допомоги.

Повістки про виклик обвинувачених ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , а також інформацію про вчинення певних процесуальних документів у даному кримінальному провадженні надсилалися та публікувалися відповідно до вимог ст. 323 КПК України.

Таким чином, суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову ОСОБА_3 та ОСОБА_4 належним чином повідомити про проведення відносно них досудового розслідування та здійснення судового розгляду, що порушує їхні конституційні права на захист, а також самостійно свідчать про їх наміри від ухилення від кримінальної відповідальності.

В той же час, ухвалення обвинувачення ОСОБА_3 та ОСОБА_4 від правосуддя, суд оцінює як реалізацію останніми їх невід'язного права на свободу від самотинування чи самотини (п/п. «g» п. 3 ст. 14 Міжнародного пакту про громадські і політичні права, ст. 63 Конституції України), як одну з ключових гарантій презумпції невинуватості.

Захисник ОСОБА_9 у судовому засіданні зазначив, що не мала можливості зв'язатися з обвинуваченим і з'ясувати в його правому позицію щодо пред'язленого обвинувачення. Водночас, захисник належним чином приймав участь у реалізації права на захист обвинуваченого ОСОБА_3 під час судового розгляду та висловива свої позицію з приводу вчинення справедливого судового рішення відповідно до дослідження у судовому засіданні доказів.

Захисник ОСОБА_9 у судовому засіданні зазначив, що не мала можливості зв'язатися з обвинуваченим і з'ясувати в його правому позицію щодо пред'язленого обвинувачення. Водночас, захисник належним чином приймав участь у реалізації права на захист обвинуваченого ОСОБА_4 під час судового розгляду та висловива свої позицію з приводу призначення йому підзахиного ОСОБА_4 мінімальні покарання, що передбачає санкцією ч.2 ст.28, ч.1 ст. 438 КК України.

Судом визнано загальною і таким, що не потребує доведення в межах даного кримінального провадження, що тимчасова окупація з боку російської федерації частини території України (у т.ч. с. Рубіи, м. Лиман, Донецької області), яка розпочалася із збройної агресії та повномасштабного вторгнення збройних сил російської федерації на територію України 24 лютого 2022 року, а також агресія з боку російської федерації частини території України є загальною відомою фактом, які не потребують окремого судового доведення.

У судовому засіданні потерпілого ОСОБА_10 повідомили, що під час окупації сім'я Рубіи Краматорського району Лиманської громади Донецької області у червні 2022 року мешкала в котеджному селітні разом із своєю чоловіком та двома дітьми. 27 червня 2022 року у вечірній час ОСОБА_10 разом із ОСОБА_11 перебували біля магазину «ОСОБА_10» у селі Рубіи Краматорського району Лиманської громади Донецької області. Двоє військових РФ змушували її вчинити алкогольні напої, але останні відмовилися, після чого, військовий РФ пішли роздягати потерпілу в одній кімнаті місцевих мешканців.

Після чого, ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , усвідомлюючи наявність міжнародного збройного конфлікту та той факт, що ОСОБА_10 є цивільною особою яка не має можливості чинити опір, та як жінка відповідно до положень ст. 27 ЖК (IV) перебуває під захистом від будь-якого зазілання на її честь, і, зокрема, захистом від згадування ч. будь-якої іншої форми посягання на її моральність, без добровільної згоди останньої, діючи за попередньо змовою групою осіб, з метою реалізації спільного злочинного уміслу, спрямованого на вчинення насильствних дій сексуального характеру, а саме задоволення статевих пристрастей та, усвідомлюючи протиприпадність їх вчинення відносно цивільної особи в умовах окупації населеного пункту, спільно заступили потерпілу на другий поверх будинку у дитячу кімнату, поклали на ліжко та сілою знімали одяг.

У подальшому з 22.00 год. до 03.00 год. 29.06.2022, діючи за попередньо змовою групою осіб, з метою вчинення насильствних дій сексуального характеру, ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , застосовуючи фізичну силу та погрози вбивством самої потерпілої ОСОБА_10 та її дітей, по черзі вчинили акти сексуального насильства на цивільною особу, яка не мала зброї, а саме: дії сексуального характеру, пов'язані з оральним, вагінальним та анальним проникненням у її тіло з використанням своїх геніталій. При цьому, ОСОБА_3 при здійсненні насильствних дій сексуального характеру души потерпілу руками. Такими діями ОСОБА_3 та ОСОБА_4 принижували честь, гідність та спричинили фізичний біль і моральні страждання потерпілої ОСОБА_10 .

Вказані дії є порушенням вимог ст. 27 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ст. 75(2)(b),(c)(a),(1), ст. 76(1) Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року.

Таким чином, дії обвинуваченого ОСОБА_3 виразилися у жорстокому поведінні із цивільним населенням, вчинене за попередньо змовою групою осіб, тобто у скоєні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Таким чином, дії обвинуваченого ОСОБА_4 виразилися у жорстокому поведінні із цивільним населенням, вчинене за попередньо змовою групою осіб, тобто у скоєні злочину, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Прокурор у судовому засіданні обставини, визначені в обвинувальному акті підтримує у повному обсязі, в обґрунтування винуватості обвинувачених зазначив, що подані письмові докази підтверджують протиприпадність злочинних дій ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , а кваліфікація кримінального правопорушення є правильною для того, щоб довести винуватість ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , а бо розумним сумнівом. Відтак, прокурор просив суд винести ОСОБА_3 та ОСОБА_4 винним у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України та призначити їм остаточне покарання у виді позбавлення волі строком на дванадцять (12) років.

Судовий розгляд у межах даного кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинувачених ОСОБА_3 та ОСОБА_4 (in absentia), які показув суду не надавали та будь-яких клопотань від обвинувачених на адресу суду також не надходили.

Водночас, дані кримінальне провадження здійснювався за обов'язковою участю захисника ОСОБА_3 - ОСОБА_9 , захисника ОСОБА_4 - ОСОБА_8 , які забезпечені державою у Південно-Східного міжнародного центру з надання безоплатної правничої допомоги.

Повістки про виклик обвинувачених ОСОБА_3 та ОСОБА_4 , а також інформацію про вчинення певних процесуальних документів у даному кримінальному провадженні надсилалися та публікувалися відповідно до вимог ст. 323 КПК України.

Таким чином, суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову ОСОБА_3 та ОСОБА_4 належним чином повідомити про проведення відносно них досудового розслідування та здійснення судового розгляду, що порушує їхні конституційні права на захист, а також самостійно свідчать про їх наміри від ухилення від кримінальної відповідальності.

В той же час, ухвалення обвинувачення ОСОБА_3 та ОСОБА_4 від правосуддя, суд оцінює як реалізацію останніми їх невід'язного права на свободу від самотинування чи самотини (п/п. «g» п. 3 ст. 14 Міжнародного пакту про громадські і політичні права, ст. 63 Конституції України), як одну з ключових гарантій презумпції невинуватості.

Захисник ОСОБА_9 у судовому засіданні зазначив, що не мала можливості зв'язатися з обвинуваченим і з'ясувати в його правому позицію щодо пред'язленого обвинувачення. Водночас, захисник належним чином приймав участь у реалізації права на захист обвинуваченого ОСОБА_3 під час судового розгляду та висловива свої позицію з приводу вчинення справедливого судового рішення відповідно до дослідження у судовому засіданні доказів.

Захисник ОСОБА_9 у судовому засіданні зазначив, що не мала можливості зв'язатися з обвинуваченим і з'ясувати в його правому позицію щодо пред'язленого обвинувачення. Водночас, захисник належним чином приймав участь у реалізації права на захист обвинуваченого ОСОБА_4 під час судового розгляду та висловива свої позицію з приводу призначення йому підзахиного ОСОБА_4 мінімальні покарання, що передбачає санкцією ч.2 ст.28, ч.1 ст. 438 КК України.

Судом визнано загальною і таким, що не потребує доведення в межах даного кримінального провадження, що тимчасова окупація з боку російської федерації частини території України (у т.ч. с. Рубіи, м. Л